

DE POSTRIJDER

DER PROVINCE LIMBURG.

Abonnement :

Driemaal per week, 6 fr. per jaar
 Tweemaal „ 5 „ „ „
 Eenmaal „ 4 „ „ „
 Een blad afzonderlijk 10 centime.
 De abonnements zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen : 15 centieme per drukregel.
 Reclamen, vonnissen en andere artikelen, vooraan of binnen in het blad : frank den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
 De *POSTRIJDER* verschijnt 's dags, 's dond'rdags en 's zaterdag.
 Alle toezendingen van letters, geld of aankondigingen moeten franco worden aan den uitgever, Groot Markt, te Tongeren.

EERTSB BLAD

TONGEREN, DEN 3 SEPTEMBER 1910

Godsdiensthaters!

Wat de liberalen ook beweren mogen, een feit staat vast; ja, onloochenbaar is het, dat zij, in hun politieke streven, niets zoozeer beoogen als de vernietiging van den Godsdienst.
 Die bekommring immers straalt er door bij al hun doen en laten, bij de behandeling van al de vraagstukken met wier oplossing zij zich onledig houden.
 Dat België ten onder ga, dat onze onafhankelijkheid schipbreuk lijde, dat de ergste wanordeligheden en onlusten ramp en vernieling veroorzaken, wat raakt dit de liberalen; ja, zij zullen er zich niet om bekommeren, tenzij ze mogen hopen dat zij het lijk van het Katholicisme in de grafkuil zullen mogen schoppen!...

Om hun doel te bereiken, deinzin de geuzen zelfs voor de verdierlijking des volks niet achteruit.
 En inderdaad wat schreef Camille Lemonnier, die soms verkensillustreerder leverde, een door den geuzentroep gevierden schrijveraar?...

Men moet tegenover de christene zedelee, die het vleesch aan de zedelee eenen heerlijken dag, dien wij ten nutte zullen maken. Eerst onze christene plichter vervuld en dan op ons uitstapreije. Ten diepste begaven wij ons naar de kerk van Onze Lieve Vrouw « Finisère » en woonden er de H. Mis van acht uren bij, het was immers het hoogste feest van O. L. V. Hemelvaart. De kerk was propens vol, tekenen dat de godsdienstplichten ook in onze hoogst onderhouden en vervuld worden. Wat prachtig gelovig en wat schoone en kostbare voorwerpen men er ontwaart is onbegrijpelijk. Daar wij gearde de tentoonstelling van Teruuren hadden bezocht wierpen wij slechts eenen vluchtigen oogslag in dezen tempel. Om 9 uren sloomden wij per elektrische tram op Teruuren af. Eene uur tram bracht ons op de plaats. In deze tentoonstelling betaalt men geen entree alhoewel een bezoek overwaardig is.

Men vindt alhier al wat de Congo merkwaardig voortbrengt. Wat het meeste mijne aandacht heeft getroffen, zijn de moordtuigen der Congozeenen. Wat vreeselijke wapens, zeer verschillend in vorm, dienende om menscheelike, onbeschaafde wezens te vermoorden. Onwillekeurig viel mij geducht op een spreuk van den grooten fabulist La Fontaine die zegde : « Le raisin du plus fort est toujours la meilleure ». Mij dunkt dat ik twee zwarten elkander zie ontmoeten en onmiddellijk begint een gevecht op leven en dood en dan komen die moorddadige tuigen in aanmerking en men haakt en kerft zoolang li een der twee kampers het met den dood betaalt. O! wreedheid der wreedheden en noch eens is het zoo. Hopen wij dat deze wreedheid door den weldadigen invloed van Onzen Welbeminden Koning Albert weldra voor goed en voor altijd uit deze gewesten verbannen en voor goed uitge-roeid worden.

De buste van wijlen Leopold II, onzen voormaligen vorst, in elpenbeen of ivoor is waarlijk een kostelijk iets. Uit ver-

over hem dien avond vroeg thuis te zien komen. Daar er nog geen bericht was, ging Will zich onbegrijpelijk gevoelen, niet omdat hij een oogwenklijk zijn gezel in gewaar achtte, maar omdat hij geloofde, dat de manke het spoorwagengeluk weleens als middel kon aangewend worden, om voorgezet met den buit te doordringen. Nu is zoo immers gemakkelijker voor den manke geweest zijn, daar Will er heusch niet het gerecht van in kennis zou hebben gesteld.

De volgende en de daaropvolgende dag ging voorbij, zonder dat Will iets gehoord had, van den manke, en zijn gezel het heel goed merken, dat er iets met hem vader in den haak was, want hij was met mild met schelden en schoppen.

Den avond van den derden dag had hij nog geen tijding en hij dacht gek te worden van angst, want nu ging hij ook geloven, dat de politie zijn gezel te pakken had. Het huis werd hem te eng en hij begaf zich naar buiten. Wie weet, kwam hij hem niet tegen. Wilde hoop, een maal in een hooger.

Toen kwam bij Will de gedachte op, dat zijn manker wel ergens gewond kon neerliegen zonder in de gelegenheid te zijn tjdijng te kunnen geven. Die gedachte gaf aan Will een andere richting aan, die manke had die juweelen die hij niet goed verborgen, anders had men er al anderen trein hebben kunnen pakken en dan moet hij nu al lang en breed in veiligheid zijn.

De afspraak was, dat de manke van Folkestone met een pakkeet naar het vasteland zou oversteken, waar de verkoop van de juweelen heel wat gemakkelijker zou gaan dan in Engeland.

Om nog zekerder te zijn van zijn zaak, kocht Will alle bladen, die in te London dien morgen verschenen waren, maar in niet één las hij van zijn metgezel, zodat hij nu wel zeker er van was, dat hij het gevaar ontkomen was. Gerustgesteld bleef hij dien morgen thuis, in de afwachting van het afgesproken teken: een telegram, meldend dat alles goed ging.

Maar het telegram kwam niet. Ut verveling begaf hij zich 's middags naar de herber, waar hij gewoonlijk kwam, de hoop ischap achterlatend, dat men hem dadelijk bericht moest zenden als er wat voor hem was, maar de middag ging ook zonder eenige tijding voorbij.

Zijn vrouw was er niet weinig verwonderd

de liberale Chronique :

« Laat ons oorlog voeren tegen de geloofspunten, tegen de valsche en schadelijke gedachten »...

Dezer laatste dagen, in Juni 1910, kon men in *Le Journal de Bruges* lezen :

« De kerk is eene beest die wij wel » zullen weten te overmeesteren ».

Al de strijdkrachten die 't liberalisme beurtelings heeft uitgedacht, om zijne aanhangers tegen den Godsdienst op te hitsten, vonden hunnen oorsprong in den duivelschen Godsdiensthaat dezer politieke :

« Dood aan den katholieken Godsdienst »!

Maatregelen werden door de liberalen genomen, wettend tot stand gebracht om hun doel te bereiken.

Het invoeren van het onzijdig onderwijs, door de ongeluksvel van 1879, was eene eerste poging op dit gebied... En waarom anders dan om de christelijke leering uit te roeien houden de liberalen aan de invoering van het verplichtend onzijdig onderwijs?

Neeen geen ander doel hebben zij!

Mijn bezoek aan de Wereldtentoonstelling van Brussel en te Teruuren op Maandag 15 Augustus 1910.

De zo vertoende zich reeds in al hare praat aan den gezichten der voorpdele eenen heerlijken dag, dien wij ten nutte zullen maken. Eerst onze christene plichter vervuld en dan op ons uitstapreije. Ten diepste begaven wij ons naar de kerk van Onze Lieve Vrouw « Finisère » en woonden er de H. Mis van acht uren bij, het was immers het hoogste feest van O. L. V. Hemelvaart. De kerk was propens vol, tekenen dat de godsdienstplichten ook in onze hoogst onderhouden en vervuld worden. Wat prachtig gelovig en wat schoone en kostbare voorwerpen men er ontwaart is onbegrijpelijk. Daar wij gearde de tentoonstelling van Teruuren hadden bezocht wierpen wij slechts eenen vluchtigen oogslag in dezen tempel. Om 9 uren sloomden wij per elektrische tram op Teruuren af. Eene uur tram bracht ons op de plaats. In deze tentoonstelling betaalt men geen entree alhoewel een bezoek overwaardig is.

Men vindt alhier al wat de Congo merkwaardig voortbrengt. Wat het meeste mijne aandacht heeft getroffen, zijn de moordtuigen der Congozeenen. Wat vreeselijke wapens, zeer verschillend in vorm, dienende om menscheelike, onbeschaafde wezens te vermoorden. Onwillekeurig viel mij geducht op een spreuk van den grooten fabulist La Fontaine die zegde : « Le raisin du plus fort est toujours la meilleure ». Mij dunkt dat ik twee zwarten elkander zie ontmoeten en onmiddellijk begint een gevecht op leven en dood en dan komen die moorddadige tuigen in aanmerking en men haakt en kerft zoolang li een der twee kampers het met den dood betaalt. O! wreedheid der wreedheden en noch eens is het zoo. Hopen wij dat deze wreedheid door den weldadigen invloed van Onzen Welbeminden Koning Albert weldra voor goed en voor altijd uit deze gewesten verbannen en voor goed uitge-roeid worden.

De buste van wijlen Leopold II, onzen voormaligen vorst, in elpenbeen of ivoor is waarlijk een kostelijk iets. Uit ver-

over hem dien avond vroeg thuis te zien komen. Daar er nog geen bericht was, ging Will zich onbegrijpelijk gevoelen, niet omdat hij een oogwenklijk zijn gezel in gewaar achtte, maar omdat hij geloofde, dat de manke het spoorwagengeluk weleens als middel kon aangewend worden, om voorgezet met den buit te doordringen. Nu is zoo immers gemakkelijker voor den manke geweest zijn, daar Will er heusch niet het gerecht van in kennis zou hebben gesteld.

De volgende en de daaropvolgende dag ging voorbij, zonder dat Will iets gehoord had, van den manke, en zijn gezel het heel goed merken, dat er iets met hem vader in den haak was, want hij was met mild met schelden en schoppen.

Den avond van den derden dag had hij nog geen tijding en hij dacht gek te worden van angst, want nu ging hij ook geloven, dat de politie zijn gezel te pakken had. Het huis werd hem te eng en hij begaf zich naar buiten. Wie weet, kwam hij hem niet tegen. Wilde hoop, een maal in een hooger.

Toen kwam bij Will de gedachte op, dat zijn manker wel ergens gewond kon neerliegen zonder in de gelegenheid te zijn tjdijng te kunnen geven. Die gedachte gaf aan Will een andere richting aan, die manke had die juweelen die hij niet goed verborgen, anders had men er al anderen trein hebben kunnen pakken en dan moet hij nu al lang en breed in veiligheid zijn.

De afspraak was, dat de manke van Folkestone met een pakkeet naar het vasteland zou oversteken, waar de verkoop van de juweelen heel wat gemakkelijker zou gaan dan in Engeland.

Om nog zekerder te zijn van zijn zaak, kocht Will alle bladen, die in te London dien morgen verschenen waren, maar in niet één las hij van zijn metgezel, zodat hij nu wel zeker er van was, dat hij het gevaar ontkomen was. Gerustgesteld bleef hij dien morgen thuis, in de afwachting van het afgesproken teken: een telegram, meldend dat alles goed ging.

Maar het telegram kwam niet. Ut verveling begaf hij zich 's middags naar de herber, waar hij gewoonlijk kwam, de hoop ischap achterlatend, dat men hem dadelijk bericht moest zenden als er wat voor hem was, maar de middag ging ook zonder eenige tijding voorbij.

Zijn vrouw was er niet weinig verwonderd

scheidene stukken samengesteld is het slechts een treffend gelijkend afbeeldsel van onzen overleden vorst, stichter en hoofdspijl der Congozeese beschaving. Wat prachtige verzameling van opgemakkelepen, dieren en vogels men er bemerkte is ongelooft. In bijzonderheden treden ware mij onmogelijk alleen verzoek ik ieder bezoeker der wereldtentoonstelling niet te vergeten een kijkje in de Congozeese tentoonstelling te willen werpen men zal het zich niet beklaagen, ze is een bezoek waard en daarbij ingang gratis, en men heeft er ziens genoeg om zijne oogen te voldoen.

Om 12 uren trokken wij samen op een koffiewerk af om onze hongerige maag werk te verschaffen. De spijskart was goed gevuld en de munich smaakte ons opperbest, ook deed ieder van ons eer aan de tafel. Hé!

Om één uur vertrokken wij van Teruuren en stoomden op de nieuwe tentoonstelling af met de gedachte de groote schade, door het vuur veroorzaakt, 's avonds er voren, te gaan zien. Eenige minuten tram brachten ons ter plaats.

Wat pinhoopen! Welke ramp! Waar gisteren weelde en pracht pronkten daar ontwaart men heden elende en verslagenheid. Van Brussel Kermis, het gehelekoosde oord van menigen bezoeker, is niets meer dan asche te bespauwen. Om zich een goed gelacht te geven van de verwoesting mocht men de zaken gezien hebben vóór en na den brand. Met verslagenheid doorwandelde de nieuwsgierigen angstvallig de hoven, want men moest op grooten afstand van de plaats des onheils blijven welke door de gewapende macht bewaakt wordt. Opgespaat voor Pic-Pockets, a. u. b.

Om 5 uren vertrokken wij, per tram, naar de Noordstatie, om op ons gemak, nog een glaasje in familiekring te nemen. Wat deed het ons goed. Wat gewoel! Wat geroepl! Wat geschreeuw in de Noordstatie, dat groot gebouw. Onmogelijk zulks te verwoorden.

Om 7 uren 30 sloomde ons ijzerenpaard, achterwaarts, de statie binnen. Het werd, in vollen gang, stormenderhand, ingegenomen. Ieder trachtte plaats te hebben.

De terugreis was voordeelig en rond middertacht waren wij in ons dorp terug, hij en tevreden over ons bezoek aan de schoone Wereldtentoonstelling van 1910 te Brussel.

BUITENLAND.

Nederland.
 Een ongeval bij de parade. — Kolonel Hoogeboom, opzichter van het militair onderwijs, is bij het legemeet rijden van den opzichter der parade in de Mahebeur, te S. Gravenhage, uit den zadel gevallen; hij heeft zich pijnlijk aan arm en been bezeerd en liet zich per rijtuig naar zijne woning brengen.

De kleinste loteling. — Dinsdag morgen had te Heerenvoerd de loting voor de nationale milicie voor de gemeente Schoterland plaats. Onder de aspirant-krijgsliden bevond zich de loteling Jan de V., uit Jubbega Schurega, 94.3 centimeters, zwaar... 15 kilogrammen! Deze loteling werd door een sergent, aan den milicieuwad toegevoerd, op den arm genomen, om hem zoodoende in de gelegenheid te stellen eigenhandig een nummer uit de bus te nemen.

Aldus volbracht de nog geen meter hooge loteling zijn plicht.
 — DE BELGISCHE VORSTEN IN HOL-

Will kon een blik naar binnen werpen. Leeg, blijkbaar. Maar iets, dat op den vloer van de kamer lag, trok zijn aandacht en deed hem onthullen. Hij wipde op het raamkozijn, sprong het vertrek in en begaf zich naar het voorwerk.

Hij herkende het onmiddellijk; het was de hooge schoen van den manke... Wat moest dat betekenen?

Nergens ontdekte hij een spoor van bloed. Waarom was die schoen uitgetrokken en waar bevond zich de eigenaar?

Will keek om zich heen. Op tafel stond het overschot van een kaart, die gebrand had tot dat de steunreus over het blad gevlooid was. Daar dacht hij een doopje steekens. Hij nam het in de hand en moest besluiten, dat het er nog maar kort moest bestaan hebben, daar er nagenoeg geen slot op zat.

Will trok toen het besluit, dat de man het paviljoen binnen was gekomen, licht maakte en zich daarna ontdaan had van zijn hoogen schoen.

Waarom had hij dat gedaan? Het was niet gemakkelijk voor hem, vlog vooruit te komen met dien voet. Misschien ook had hij zijn been gebroken en had hij niet langer behoefte aan den schoen.

Will sloot het venster, opende de deur en begon nauwkeurig den grond buiten het gebouw te onderzoeken.

Zijn verharings nam niet weinig toe. Ge n spoor meer van den manken voet, maar indrukken van kleine voetsjes, vermoedelijk van vrouwen-schoenen en daarnaast stappen van een mannevoet. Het geheel werd er niet gemakkelijker om op te lossen.

Hij volde met nieuwe spoor. Hij begreep niets van 'Ja, toch! Misschien had men zijn met het paviljoen aangetroffen en was hij, met behulp van een vrouw, gheschiede weggegaan.

Will herinnerde zich toen de gheschiedenis van een beroemde detective, die het spoor van een manken voetstap had ontdekt, doordat een der vrouwen van den schoen aan het goet-behouden van den indruk vertoond: dan de andere niet. Will boog zich voorover — waarachtig, het was hier ook zoo, bene twijfel dus meor, op zijn gezel was het, die hier gelopen had.

Om die reden besloot hij de indrukken te volgen.

Will sloot het venster, opende de deur en begon nauwkeurig den grond buiten het gebouw te onderzoeken.

Zijn verharings nam niet weinig toe. Ge n spoor meer van den manken voet, maar indrukken van kleine voetsjes, vermoedelijk van vrouwen-schoenen en daarnaast stappen van een mannevoet. Het geheel werd er niet gemakkelijker om op te lossen.

Hij volde met nieuwe spoor. Hij begreep niets van 'Ja, toch! Misschien had men zijn met het paviljoen aangetroffen en was hij, met behulp van een vrouw, gheschiede weggegaan.

Will herinnerde zich toen de gheschiedenis van een beroemde detective, die het spoor van een manken voetstap had ontdekt, doordat een der vrouwen van den schoen aan het goet-behouden van den indruk vertoond: dan de andere niet. Will boog zich voorover — waarachtig, het was hier ook zoo, bene twijfel dus meor, op zijn gezel was het, die hier gelopen had.

Om die reden besloot hij de indrukken te volgen.

LAND. — De koning der Belgen zal tijdens het verblijf alhier de vloof in oogenelouwen nemen en zich daartoe aan loord-gevegen van het pauserschip « Van Heemskerck », van welken bodem Z. M. tevens het manoeuvreeren van de onderzeeboot der marine zal waarnemen. Om en nabij het schip met den koninklijken bezoeker aan hoord, zullen zich in de Amsterdamsche wateren bevinden, behalve de pauserschepen « Eversten », « Piet Hein » en « Friesland », 12 torpedobooten en eenige mijnenleggers.

Frankrijk.
 TRENEN DE CHOLERA. Een bijzondere trein heeft naar de internationale statie van Cerière 369 Spaensche bedvaarders, op weg naar Lourdes, gebracht.

Er werd nauwkeurig onderzocht, of er niemand met cholera besmet was.

INCIDENT IN EENEN SCOUWBURG. — De vertoening van het Châtelet, te Parijs, werd eierenavond tusschen de 2e en 3e akte onderbroken, door een staking der machienisten. Zij verklaarden zich ten stelligste te verzetten tegen het afkijken van 12 buunen en vroegen ook de afschaffing van een artikel in hun contract, dat de beschuldigen zijn veroordeeld aan het bestuur.

De beheerder heeft beloofd de klachten over te maken aan den bestuurder die niet te Parijs is.

Het publiek, dat aan dergelijke incidenten reeds wat gewoont wordt, heeft voor go de med genomen, dat de opschoring van drie kwart uurs veroorzaakt was door een ongeval aan de machienrie.

OVERDEN. — Bij de statie Magut, tusschen Nancy en Sedan, zijn drie spoorwegbeheiders door eenen trein gegrepen en gedood.

Engeland.
 SAMENSPANNING. — De bijzondere rechtbank, die vijf weken lang heeft gezeten, om het geding te voeren tegen de dertien Bengalezen, die eene samenspanning tegen het Engelsche gezag op Lou had doen, heeft volgens een telegram uit Calcutta, gisteren vonnis gewezen. Zeven van de beschuldigen zijn veroordeeld tot zeven jaar verbanning, twee tot vijf jaar en andere twee tot drie jaar. Twee zijn er vrijgesproken.

De samenspanners behoorden tot den geopenstand.

Duitsland.
 HET CHOLERA-GEVAAR. — Wegens het gevaar, dat Duitsland van de cholera in Rusland bedriegt, hebben de Duitse en Pruisische regeeringen buitengewone maatregelen genomen. Alle opvattingen van schepen en vlootten, uit Rusland, moeten zich aan de Duitse grens aan een geneeskundig en een bacteriologisch onderzoek onderwerpen.

Op de Weichsel heeft men, dank zij dezen maatregel reeds drie menscheelgehouden, bij welke cholera-bacillen waargenomen zijn en die toch een volkomen gezonden indruk maakten. Te Thorn is eene nieuwe waarnemingspost opgericht, die alle Russische vloetschippers na afkomstiging onoverwaardig naar hun land terugzendt. Ook legen het gevaar, dat Oostenrijk en Italië dreigt, zijn de noodge-maatregelen genomen.

Te Spandau, in Duitschland, zijn weer twee verdachte gevallen aangegeven. Een ook in Berlin zijn er nu een paar gevallen. Men vermoedt dat de ziekte naar Spandau overgebracht is door twee Russische handverhuizers. Deze zijn daar verpleegd door een dokter, die zelf vrij is gebleven, maar vermoedelijk cholera-facillen overgedragen had. Maar het ook ook wel, dat het water van de Havel door schippers besmet is.

Tienig personen vergiftigd door bedorven vleesch te eten. — Te Solingen zijn 80 personen erg ziek gevallen. Zij hadden, naar het schijnt, bedorven vleesch geeten. Allen moesten naar

volgen zoolang hij wist waar ze bleven, overtuigd, dat hij daar den manke zou vinden.

Stap voor stap ging hij de sporen na en zoodoende deed hij er twee uren over, totdat hij wist, waar ze eindigden. Daardoor kwam hij, om te beginnen, tot de overtuiging, dat de manke zeker niet ernstig gewond moest zijn, daar hij anders nooit zoo lang had kunnen loopen. In de tweede plaats besloot de Will, dat de manke een goede herberg had gevonden, daar de sporen uitkwamen van een groot landhuis, een villa in onderwelschen stijl.

Voor het bek bleef hij staan en hij vroeg zich af, welk voorwendsel hij zou aanwenden, om zich aan het huis aan te melden. In zijn zakken zoekend naar iets, dat hem mogelijk van dienst zou kunnen zijn, vond hij een blad met een verslag en met illustratie van de spoorwegramp.

Hij kon hem misschien helpen als voorwendsel.

XXXI
 INLICHTINGEN

Ennmaal besloten, opende Will het hek en stapte op het huis toe. Hij hield aan en, in afwachting dat men hem zou open doen, nam hij huijs en omgeving teroeg op.

De vrouw aarzelde, Den naam van den bewoner « Mar, dien wat zij zelf lieflijk niet, maar dien de mannevoet niet, zag, dat het niet gemakkelijk zou gaan, vriendelijk door het vrouw'tje behandeld te worden.

« Ik heb, begon hij, op een rondreis voor een tijdschrift. Nu wil de redactie ook opnemen een verhaal en beschrijving met foto's van de hier dichtbij gebeurde spoorwegramp. Zou ik daarvoor ook mogen weten den naam van den bewoner van dit huis? »

« De vrouw aarzelde, Den naam van den bewoner « Mar, dien wat zij zelf lieflijk niet, maar dien de mannevoet niet, zag, dat het niet gemakkelijk zou gaan, vriendelijk door het vrouw'tje behandeld te worden.

« Ik heb, begon hij, op een rondreis voor een tijdschrift. Nu wil de redactie ook opnemen een verhaal en beschrijving met foto's van de hier dichtbij gebeurde spoorwegramp. Zou ik daarvoor ook mogen weten den naam van den bewoner van dit huis? »

« De vrouw aarzelde, Den naam van den bewoner « Mar, dien wat zij zelf lieflijk niet, maar dien de mannevoet niet, zag, dat het niet gemakkelijk zou gaan, vriendelijk door het vrouw'tje behandeld te worden.

« Ik heb, begon hij, op een rondreis voor een tijdschrift. Nu wil de redactie ook opnemen een verhaal en beschrijving met foto's van de hier dichtbij gebeurde spoorwegramp. Zou ik daarvoor ook mogen weten den naam van den bewoner van dit huis? »

« De vrouw aarzelde, Den naam van den bewoner « Mar, dien wat zij zelf lieflijk niet, maar dien de mannevoet niet, zag, dat het niet gemakkelijk zou gaan, vriendelijk door het vrouw'tje behandeld te worden.

« Ik heb, begon hij, op een rondreis voor een tijdschrift. Nu wil de redactie ook opnemen een verhaal en beschrijving met foto's van de hier dichtbij gebeurde spoorwegramp. Zou ik daarvoor ook mogen weten den naam van den bewoner van dit huis? »

« De vrouw aarzelde, Den naam van den bewoner « Mar, dien wat zij zelf lieflijk niet, maar dien de mannevoet niet, zag, dat het niet gemakkelijk zou gaan, vriendelijk door het vrouw'tje behandeld te worden.

het gasthuis worden overgebracht en een jong meisje is reeds bezweken.

Italië.
 DE CHOLERA IN DE PROVINCE. — Tijdens de twintig laatste dagen, heeft men in de provincie Bari: te Barletta, drie gevallen en vijf overlijdens vastgesteld; te Grant, een overlijden; te Morijetta, twee gevallen en een overlijden; te Spinazzolo, een geval en een overlijden; in de provincie de Foggia te Margherita Savoye, een geval en vier overlijdens van de zieken van vorige dagen; te Trinitapoli, twee gevallen en een overlijden; te Cerignola, een verdacht en twee overlijdens.

In de laatste 24 uren zijn 25 nieuwe gevallen van cholera vastgesteld en 13 overlijdens.

BINNENLAND.

LUIK. — ECHTELHEID TWIST. — De gemaakte Frans Malmedier, koolwerker, 47 jaar oud, woonachtig in de Buisseroot, heeft van zijne vrouw geschieden. Deze woont sedert 8 dagen in de S-Margueritestraat. Terwijl haar man was gaan werken, ging zij naar zijne woning met een karr, en nam er al de meubels weg. Haar man werd door de geburen verwittigd; hij volgde zijne vrouw, en wilde haar tegenhouden. De vrouw nam eene spade en sloeg haren man er mede op en zijne armen. Het bloed stroomde uit de menigvuldige wonden. In het geshuis des Angliss werd hem de noodige zorgen toegediend. De gekwetste kon terug naar huis gaan.

SCLESSIN. — TRAMONCEVAL. — Gisteren om elf uren 's avonds, stond een werkmán uit Maestricht, Jozef Van der Linden genaamd, 46 jaar oud, op den tram, die van Luik naar Serling gaat. Onderweg viel hij onder het voortlig. Voorbijgangers namen den ongelukkige op, en droegen hem naar het ziekenhuis van den koolput van den Perron. Hij leed aan eene schedelbreuk, zijn linkerbeen was verpletterd, en hij droeg nog verscheidene andere wonden. Rond middertocht overleed hij. Het parket heeft een onderzoek geopend.

GRIVEGNEE. — POGING TOT DIEFSTAL. — Verleden morgen, rond 5 uren, werd herbergier Oury gewekt door gerucht in zijne keuken, waar hij niet weinig verrast was zes kerels te vinden. Zij hadden de voordere opengebroken en bereidden zich alles mede te nemen. De herbergier loste drie revolverschoten, waarna de dieven weggingen. Verre van bang te zijn, gingen zij eenige huizen hooger, waar zij de vensers met karrelen begonnen te verbrijzelen. Politieagent Carter werd verwittigd, en een zijne aankomst namen de dieven de vlucht. De agent vervolgde hen, en gelukte er in den gemaakte D. aan te houden, en hem naar het politiebureau te leiden. Hij heeft zijne medeplichtigen aangeduid.

ROOST-JEUCK. — EEN WOESTE KANDE. — Ten kollehuise B., bevond zich verleden nacht de gemaakte G. L., oud 30 jaar. Een lampist des ijzerweges van den Staat, zekere G. J., trad binnen op een gegeven oogenblik. Zonder een woord te spreken, greep hij een steel mede toe, dat deze bewusteloos en bloedend ten gronde viel. Een ghesheer heeft hem verzorgd; hij denkt dat een tiental dagen rust voldoende zullen zijn voor de herselling van het slachtoffer.

STAVELTO. — ONDER EENEN ROEP AARDE VER-SNOORD. — Gisteren morgen, rond 7 uren, was op den ijzerweg Stavelto-Malmedy, een werkmán, met name Hendrik Ghislain, in eene drie meter diepe groeve aan 't arbeiden. Eene instorting greep plaats, en de ongelukkige werd ten halve bedolven onder eene overgrote aardlaag. Hij was ook aan het hoofd getroffen geworden, door een rotblok. Zijne werkgesellen verlostten hem uit zijn gevaarlijken toestand, doch de ghesheer, dien men bijgevoerd had, besloot dat zijne zorgen niet meer konden baten; hij was bezweken aan de gevolgen eener schedelbreuk. De dood was onbegrijpelijk geweest. Het slachtoffer was maar 27 jaar oud en gehuwd.

WELKENRAEDT. — VERPLEETTERD. — Een werkmán der kareebakkerij Dickenbruch, te

Na eenige minuten kwam zij terug met een papier in de hand, waarop de millonair zelf met duidelijke letters zijn naam geschreven had.

« Irving Carterbilt », las Will en hij schreef het over op een notitieboekje.

« Dank u vriendelijk, juffrouw, zegde hij, waarna hij zich naar voorhoofd afveegde, diep zucht en vervolgde: »

« Het is warm om te loopen. Zou ik u erg in ongeluigenheid brengen, dame, als ik u om een glas koud water verzocht? »

Dame! Dat woord streefde de tuimansvrouw en, na eenige aarzeling, antwoordde zij: »

« Ja, mijnheer, 't is inderdaad warm en ik begrijp, dat gij dorst hebt. Volg mij maar. »

Zij ging Will voor naar de keuken en schonk hem een groot glas kouden thee in, waar de bezoeker ging van dronk, want werkelijk had hij het warm gekregen van zijn uitstapje.

« 't Is een ernstig spoorwagengeluk, dat ge laatst hier in de buurt hebt gehad, begon Will het gesprek. Hebt ge er iets van gezien? »

« Een glimlach verscheen op het gelaat van de vrouw en Will dacht, dat het wel eens een bevestiging van zijn vermoeden kon betekenen. »

« Ge hebt mij den naam van Irving Carterbilt opgegeven, maar, volgens de berichten is hij bij de ramp om het leven gekomen. »

« Ja, antwoordde zij, en de glimlach werd sterker, maar de tegenwoordige bewoner zegt, dat hij de millonair Carterbilt is. »

« Inhoen zij er bij gezegd had, dat de naam door den man zelf opgeschreven was, zou Will heel wat last gespaard zijn gebleven, want hij kende het schrift van den manke heel goed en zou dan dadelijk gezien hebben dat zijn gezel hier geen « heer des huizes » was. »

« Zou 't ook dat is merkwaardig, mevrouw. Geloof niet, dat ik u ondertrang uit louter nieuwsgierigheid. Mij plicht is te informeren naar de namen van alle personen, die in den ontrakt wonen. Zou ik misschien den bewoner van dit huis eens mogen spreken? »

« Omgibtig! »